

Ninatark

AASTA ÕPETAJA 2011

Priit Pensa aasta õpetaja tiitlit vastu võtmas.
Foto: Sille Annuk, Postimees

Tartu Veeriku Kooli arvutiõpetuse, inglise keele ja geograafia-õpetaja ning infojuht Priit Pensa pärjati sel aastal aasta õpetaja tiitliga. Priit on väga mitmekülgne ja särav isiksus. Tema huvidering on lai loodusainetest, keeltest ja arvutitest fotograafia, malemängu ja spordini. Tema juhendamisel on õpilased aastaid edukalt osalenud erinevatel konkurssidel ja olümpiaadidel. Priit on loodusainete ja võõrkeelte ainesektsiooni liige ja kooli sisehindamise ning arengukava tööühma liige. Kooli infojuhina peab Priit tähtsaks õppetundide huvitavamaks muutmist õpilaste infotehnoloogiliste oskuste arendamise kaudu. Õpilased ja kolleegid hindavad Priidu huumorimeelt ning laia silmaringi. Ta suudab õpilasi kuulata ning tööle rakendada igas olukorras. Tema tundides töötavad meelsasti nii väga kõrge õpimotivatsiooniga õpilased kui ka need, kellele õppimine ei ole meelistegevuseks

Priit, milline õpilane Sa olid?

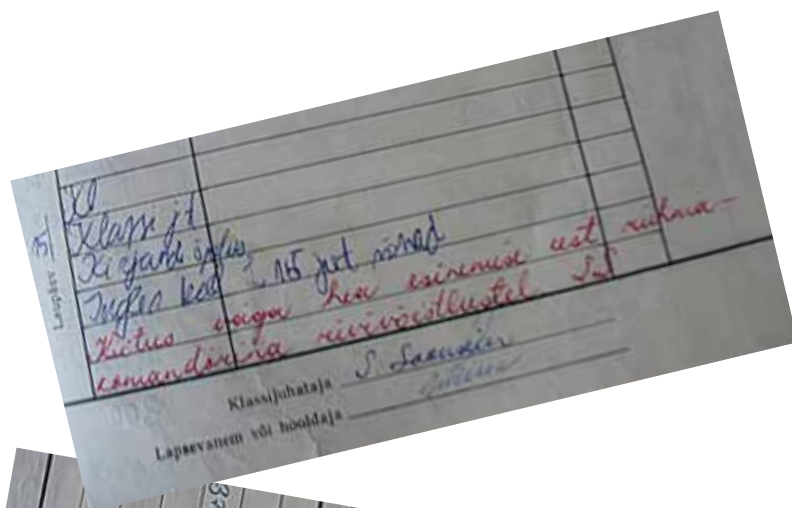
Tavaline koolipoiss, kellel peamiselt „neljad” ja „viied”, aga vahel sattus sekka ka muid hindeid. Ainetest meeldisid kõige rohkem loomulikult geograafia, aga ka kehaline kasvatus, matemaatika ning ajalugu.

Mis tunne on olla aasta õpetaja 2011?

Midagi muutunud ei ole, ainult tööd on juurde tulnud. Hea õpetaja teevad minust Veeriku kooli õpilased.

Mis minister tunnuskirja üle andes ütles?

Minister surus kätt ja tänas.

Väljavõtted Priidu põhikooliaegsetest õpilaspäevikutest. Märkused näitavad, et tunnustatud õpetajaks võib saada ka selline koolipoiss, kes aeg-ajalt pahandusi teeb.

Tartu linna aasta õpetaja

See aasta oli Veeriku koolile erakordne: meie kool oli ainus, kust valiti aasta õpetajaid lausa kaks: lisaks Pensale omistati aasta õpetaja tiitel ka käsitööõpetaja Reet Tallole.

Reet, milline õpilane Sa olid?

Täiesti keskmine, neljad-viied, vahel mõni kolm või kaks ka. Lemmikained olid käsitöö, kehaline ja kunst. Gümnaasiumis meeldisid ajalugu ja bioloogia.

Millised on õpilased praegu?

Praegu on õpilased pinnapealsemad. Varem tehti asju juba ettepoole valmis, praegu tahetakse hästi kiiresti valmis saada. Tehakse lihtsamaid asju. Varem oli keerulisem.

Kelleks tahtsid lapsena saada?

Lapsena tahtsin saada disaineriks.

Mida pead õpetaja töös oluliseks?

Pean oluliseks lastele ideede andmist, anda neile võimalust end väljendada.

Millised omadused võiksid õpetajal olemas olla?

Õpetaja peab oskab aine selgeks teha, ta peab olema kannatlik.

Reet Tallole meeldib käsitöö, koob ühe soki ja kirju vöö. Meie teeme kirilooma, see on väga raske teema.

„Koo ise ka üks rida!”
Kohe vastus siis „Mida?”
Mina koon väikese lamba,
kes ära sööb õpetaja suure kudumisvarda.

Elis-Hanna Kase

Reet on ilus, sõbralik ja tore, vahest karm, vahest hell. Tähtsust hetkel pole sel, sest ta parim õpetaja on.

Kui me jääme veidi hätta, alati meid aitab. Hästi tehtud töö eest alati meid paitab.

Helen Lajal, Agnes Hobolainen, Vanessa Mae

Direktor Ruth Ahven õnnitlemas ReetTallot.

Uued näod

Nagu ikka, tuleb igal aastal kooli uusi õpetajaid. Sel aastal täienes meie töökas kollektiiv päris mitme uue pedagoogiga. Rõõm on seda suurem, et tasakaaluks naisõpetajatele saabus kooli kolm tõsist meest.

Meelis Kihulane – poiste tööõpetuse õpetaja **Kus olete õppinud?**

Pärnu I. keskkoolis, Valga I. keskkoolis, Tallinna tööstustehnikumis ning mööblitiseriiks õppisin I6. kutsekeskkoolis.

Kus olete varem õpetanud?

Tartu Rahvaülikoolis, Olustvere teenindus- ja maamajanduskoolis.

Kust kuulsite meie koolist?

Kutsuti siia – tundsin kedagi, kes tundis kedagi ja nii kutsutigi.

Kuidas Veeriku kool ja õpilased tunduvad?

Õpilased tunduvad lahedad ja sõbralikud. Ühtse pere tunne on siin.

Marius Aave – poiste kehalise kasvatusõpetaja

Kus olete õppinud?

Vihasoo lasteaed-algkoolis, Võsu põhikoolis, Rakvere gümnaasiumis ja Tartu ülikoolis.

Kus olete varem õpetanud?

Nõo põhikoolis

Kust kuulsite meie koolist?

Lugesin tööpakkumist Õpetajate Lehest.

Kuidas Veeriku kool ja õpilased tunduvad?

Õpilased on sõnakuulelikud, kokkuhoidvad. Nad tahavad pigem koos tegutseda, mitte igaüks omaette nokitseda.

Marius kasutas võrdlusena musketäre, kelle lipukirjaks teadagi oli „Üks kõigi ja kõik ühe eest!” Selline kompliment!

Vello Vellearu - inglise ja vene keele õpetaja

Kus olete varem õpetanud?

Tartu Erakoolis.

Miks just meie kool?

Siin oli vaba töökoht ja tulingi.

Kuidas seni meie koolis meeldib?

Üldiselt olen rahul, on palju erinevaid õpilasi, mulle meeldib siin.

Mille poolest meie kool erineb Tartu Erakoolist?

Veeriku kool on suurem, õpilased ise ei erinegi, on üsna sarnased.

Koolilehele jäi tabamatuks kunstiopetuse õpetaja Keret Altpere. Temaga tutvume loodetavasti järgmise numbriga veergudel.

Õpetajaks?

Üheksandikud andsid õpetajate päeva puhul tunde. Küsisime, kas ja mis nende suhtumises õpetajatesse ning õpetaja töösse sellest kogemusest muutus. Üheksandikud arvasid nii...

Nüüd sain aru, kui suur kohustus tegelikult direktoril on. Oli häid emotsioone, oli ka halbu.

Enne tundus õpetaja töö totaalselt nõme. Muutus see, et noh, täitsa tehtav, võiks olla isegi õpetaja.

Jah, mul muutus arvamused õpetaja töösse. Näiteks ma läksin väga kurjaks, kui keegi mu käsu peale vait ei jäänud. Ma arvan, et õpetaja töö on raske. Kõik need parandamised, pahandamised ja kõik muu selline nõuab palju närve ja vaeva.

Freda Purik Reet Tallona õpilast juhendamas.

Ma tundsin omal nahal, kui hea on, kui õpilased mind kuulavad ja on huvitatud.

Ma sain eile aru, et õpetaja töö ei ole kerge. Imelik oli olla klassi ees, olla nn autoriteet. Nüüd saan aru, et õpetajatel on ikka päris raske.

See muutis minu suhtumist õpetajatesse, sest sain aru, kui raske see on. Paljud ei allu korrale, palju parandamist ja muid probleeme. Algklassid olid aga võrdlemisi toredate ja olid sõnakuulekamad. Ma arvan, et õpetajate päev oli tore, kuid minust õpetajat ei saa, sest isegi spordivõistlustel kõvasti röökides pole mul elu sees kurk veel niimoodi valutanud. Peale tänast päeva austan ma õpetajaid eilsest rohkem.

Nüüd tean, mis tunne see on, kui esimese tunni ajal lapsed unised on ja ei tee tunnis kaasa.

Minu arust võiks olla meil aastas veel vähemalt korra selline võimalus, siis saaks ehk õpetaja tööst rohkem aru. Õpetaja töö on raske, aeganõudev ja kannatlikkust vajav. Õpilasena tundus kõik poole kergem, kui tegelikult õpetajatel on.

Mulle väga meeldis õpetaja olla. Ma saan nüüd aru, kui imelik tunne tekib õpetajal, kui klassis lärmatatakse või keegi hilineb.

Enne õpetaja ameti proovimist ei osanud ma ette kujutada, kui tähtis on graafikus püsimine, kui raske on kõike selgeks õpetada ning kui raske õpilaste tähelepanu püüdmine/ hoidmine. Kui mul oleks kunagi võimalus saada õpetajaks, siis ma kindlasti haaraks sellest võimalusest kinni.

See lärm, mis tuleneb sellest, et terve klass jutustab, on kõrva tappev.

Õpetaja ma olla ei tahaks, sest ei talu eriti lärmi ja lapsi, kes millestki aru ei saa. Samas oli õpetajate päev hea vaheldus, sest sai palju nalja ja oli lõbus, sain teada, mida õpetaja töö tegelikult tähendab.

Väga kerge oli parandada töid, aga keeruline hindeid panna. Ja kui töö otsa sai, tuli midagi välja mõelda. Õpetajaks võiks ikka hakata, kui keegi teine parandaks töid.

Õpetajate päev oli lõbus ja andis mulle uusi kogemusi. Nendes klassides, keda mina õpetasin, olid kõik viisakad ja sõnakuulelikud. Kui kord läks käest ära, piisas vaid hääle tõstmisest ja saabus täielik vaikus. Kui kõik klassid oleksid sellised, siis ma mõtleksin astuda õpetaja ametisse.

Sain kinnitust oma arvamusele, et pahandades ei suuda sa õpilasi kuulama panna, see muudab asja hullemaks, ja kui õpilasi kuulata, siis kuulavad nemad ka. Ja õppida on võimalik nii, et õpetajatel ja õpilastel on lõbus.

Kooliraadios juhtus

Kooliraadio tegelaste Martini, Mihkli, Roberti ja Merlise tegemistest esimesel veerandil koostas ülevaate Martin. Veerandi alguses saime väga palju soovilugusid. Eriti palju loo soove jõudis meieni esimese pika vahetunni ajal. Põhiliselt sooviti kuulata popp- ja klubimuusikat. Me siis lasime neid. Ühel hetkel saime me aga aru, et seda pole meeldiv kuulata, sest koridorides kajab ja tehnika pole piisav. Seetõttu hakkasime poole veerandi pealt laskma vanemaid hittlugusid. Õpetajad olid selle poolt aga õpilased vastu. Aga me jäime oma arvamusele kindlaks ja lasime hittlugusid ja lihtsalt mõnusaid laule edasi. Seetõttu kahanes ka soovilugude soovimine.

Kõige tähtsam – esimese veerandi soovitud soovilood olid Koit Toome ja Getter Jaani ühislaul „Valged ööd” ning välismaa artistide osas Lady Gaga soovilugu oli Mozarti „40 sümfoonia”, mida polnud, aga küll see tuleb. laul „Edge of Glory”. Muide, meie esimene sel hetkel ettemängimiseks

Muidugi oli soovisedelitel ka palju pahna. Kirjavigu leidsime ka väga palju. Aga olime ikkagi üllatunud, et me saime nii palju soovilugusid.

Meie vabandused ka neile, kelle lugu me ei mänginud. Uuest veerandist proovime kõike mängida. Tuletame ka meelde, et kui teil on soovi midagi kooli peal teada anda, siis küsige meilt selleks luba ja me anname teile võimaluse seda teha.

Martin Sõgel

Soovilugude kastist pärit sedelid.

Üks matk, kaks lugu

Koolileht palus 8.a ja 8.b klassi õpilasel kirjeldada toimunud matkapäeva. Veendu ise, kas jutt käib samast matkast ning kas sinagi seal olid.

Sellel aastal käisid kõik vanemad klassid Ilmatsalu matkarajal, kus anti kohe raja alguses kätte kaart ning mitu lehekülge ülesandeid, mis tuli tee peal olevates punktides ära lahendada. Iga punkti juures oli õpetaja, kes õpilasi natuke abistas. Punkte oli tõesti päris mitu ning igas punktis pidi lahendama isemoodi ülesande või ülesanded.

Meie klassil kulus terve selle raja läbimiseks natuke vähem kui neli tundi. Ilm oli siiski üllatavalt hea. See tähendab, et kõva *padukat* ei sadanud ja selle asemel puhus kõva tuul. Eriti tugev oli tuul raja lõpusirgel, kus tuli kahe põllu vahelt mööda teed bussini kõmpida.

Ainuke kord kui me vihma saime, oli just siis kui me jõudsime söögi punkti, mis asus umbes poole raja peal ning oli tegelikult supipunkt. Õnneks siis ka ainult tibutas veidi ja vähemalt mind see eriti ei häirinud. Pealegi sai supile, mida meie kooli direktor matkalistele lahkelt laiali jagas, natuke leent ka juurde. Kuna suppi jagati telgi varjus, siis oleks tuul selle peaaegu ümber ajanud. Supipunkti juures sai kätt proovida esmaabiga, kus kooliõde oma tarkust jagas.

Matkaraja lõpus tuli välja arvutada selle pikkus, mida me püüdsime teha võimalikult täpselt, kasutades juuksekarvu, joonlauda ja kalkulaatorit. Tuli välja, et meie matkatee peaks olema umbes 7,5 kilomeetrit pikk, mis tundus olevat täiesti sobiv. Muidugi olid kõik matkapäeva lõpus kõndimisest väsinud, aga minu arust oli see üsna mitmekesine ning küllaltki kauni loodusega koht.

Õpetajad Luts, Kruise ja Pensa tööpostil. Ka nemad ei pääsenud raja läbimisest.

15. septembril toimus traditsiooniline ülekoolline matkapäev. Seekordne sihtpunkt oli Ilmatsalu linnuvaatlusrada. Meid ootas ees umbes viis kuni kuus kilomeetrit jalgsimatka. Iga punkti juures täitsime me ühe ülesande, osad raskemad, osad kergemad. Meie grupi seas ei olnud erilisi torisejaid, kõik liikusid rõõmsalt ja kindlameelselt edasi. Vahepeal tekkis küll raskusi, mille põhjustasid suured tuuleilid ja pori, kuid ka need said läbitud!

Raja esimene osa oli natukene kergem kui teine osa. Esimeses osas pidime me kindlasti vähem kõndima ja tänu puudele polnud ka tuul nii suur. Rajal võis muidugi ka näha mõnda kukkumist, kuid kõik ajasid ennast püsti ja matkasid rõõmsalt edasi. Raja keskpunktis ootas meid punane telk ja paar autot. Telgis pakuti suppi, mille direktor olevat väidetavalt ise keetnud. Kõhud täis, jätkati teekonda.

Raja teine pool oli natukene keerulisem. Tuuleilid olid suuremaks muutunud ja ka meie hakkasime juba vaikselt väsima. Klassikaaslased olid väsimusest hoolimata väga tublid ja töökas. Ja kui me märkasime, et rada hakkab lõpusirgele jõudma, tegime me grupipildi ja hakkasime vaikselt Tartusse tagasi liikuma. Kokkuvõtlikult oli matkapäev väga tore koosviibimine ja loodan, et kool otsustab jätkata seda traditsiooniks muutunud päeva.

Elu pärast...

Kool, kuhu mina läksin, on Jaan Poska Gümnaasium. Tööd koolina alustas see 1. augustil 2011. aastal. On au olla esimeses lennus, mis õpib Jaan Poska Gümnaasiumi algusest lõpuni. Samas on päris hirmutav minna kooli ja klassi, mis on uued. Teised Veeriku koolist tulnud said enamuses ühte klassi, kuid minul nii palju vedamist polnud. Kuid kas see oli ikka ebaõnn või ongi nii parem?

Kui oleksin kirjutanud oma muljetest 1. perioodi alguses, oleks olnud jutt hoopis teistsugune, arvatavasti negatiivne. Algus oli väga raske – oli raske uude kooli sisse elada, ei teadnud klassikaaslast, õpetajaid ning uued õppeained. Olin kooliaasta alguses väga nõrduinud, et mulle ei sattunud minu arvates hea klass, tegin järeldused ning sildistasin kohe. Klasside suurus on üheks raskuste tekke põhjuseks. Veeriku koolis on head väikesed klassid, kuid gümnaasiumis on suured klassid, mis on piirini õpilasi täis. Minu klassis õpib kokku 36 õpilast, mis on palju rohkem, kui seda enne oli.

Väga suur erinevus Veeriku kooliga on koolikell. Jaan Poskas on koolikell automaatne, kuid koolikell ei meeldi paljudele. Perioodi jooksul on vahetatud koolikella helinat kaks korda, kuid ikka pole leitud seda õiget. Veel erineb Poska Veerikust, kuna Poskas puudub põhikooliaste, on ainult gümnaasiumiaste. Mulle isiklikult meeldib see variant rohkem, et pole gümnaasium põhikooliga koos. Ei tasu vist rääkida, mis erinevuse see toob söögivahetundi... Pole sööklasse jooksmist ega massilist trügimist.

Poskas on perioodisüsteem, mis on ka vägagi erinev veeranditest. Perioodi lõpus on arvestuste nädal, kus on eri tunniplaan ning igal perioodil on omakorda erinev tunniplaan. See on väga hea, kuna siis ei teki rutiini.

Kuna gümnaasium on vabatahtlik, siis õpetajad käituvad ka vastavalt. Ei nämmutata kõike ette-taha. Kui tahad gümnaasiumis olla, peab ise tegema selle jaoks tööd. Kodused tööd pole enamasti kohustuslikud, kuid nende tegemata jätmise korral on väga keeruline järgmisest teemast aru saada ning nii see asi jätkub.

Nüüd olen oma uude kooli sisse elanud. Olen leidnud endale selle õige päevaplaani ning olen avastanud, et mul on suurepärase klass. Perioodihindend tulevad ka kõik väga head, täpselt sellised, mille nimel olen perioodi jooksul pingutanud. Kuid praegune arusaam ainetest on tulenenud siiski põhikooli õpetajate kannatlikkusest ning õpetamisostkustest.

Kirke Reivart, TVK vilistlane 2011

Pärast Veeriku kooli lõpetamist jätkasin kooliteed Tartu Hugo Treffneri Gümnaasiumis. Mäletan, et 1. septembril pelgasin natukene uude kooli minemist, sest õnnetuseks ei sattunud minu klassi ühtegi tuttavat. Arvasin, et sisesulandumine saab raske olema, sest võõrastega olen alati veidi kinnisem olnud. Suureks üllatuseks läks kõik aga teisiti. Juba teisel koolipäeval olime enamuse klassiga tuttavad ning mis mind veelgi hämmastas, oli see, et mu uus pinginaaber on iseloomult minuga pea ühesugune. Üksteist tundma õppides avastasime, et oleme mõlemad vasakukäelised, mõlemad soovime pärast gümnaasiumi lõpetamist edasi õppida samal erialal, meile meeldivad samad raamatud, toidud jms. Muidugi šokeeris mind veel asjaolu, et ka tema on üks nendest, kes rahakotis õnne nimel kalasoomuseid kannab. Ma ei tea ühtegi teist omavanust inimest, kes seda teeks. Olen täiesti kindel, et mida enam üksteist tundma õpime, seda rohkem avastame sarnaseid iseloomujooni.

Mis mulle Treffneri juures tohutult meeldib, on see, et sealsed inimesed on kõik üksteise suhtes äärmiselt tolerantsed. Kellelgi ei ole eelarvamusi, inimesed tunnevad end vabalt ning just see aitaski minul hakata end tundma kuskile kuuluvana. Esimesel nädalal püüdsin oma suud nii lukus hoida kui võimalik, sest kartsin, et kui hakkas taas endale iseloomulikult inimestele suvalistest maailmaasjadest rääkima, siis raudselt satun heidikute hulka. See oli totaalselt vale arvamus. Inimesed kuulasid mind suure huviga ning rääkisid ka kaasa, mis oli minu jaoks tohutu üllatus. Minu tutvusringkonnas oli ennist ikka väga vähe inimesi, kes üldse viitsid mu juttu kuulata.

Üldiselt võin öelda, et olen oma koolivalikuga äärmiselt rahul. Treffner on kool, kuhu ma tahtsin minna ning olen tohutult õnnelik, et sinna ka sisse sain. See kool on mõeldud eelkõige õpilastele, kellel on viitsimist ja tahtmist õppida ning ennast arendada, teavad, mida nad oma eluga peale tahavad hakata. Tõsi on, et seal ei ole kerge ning pingutamata midagi ei saavuta, kuid võimalused on seal tohutud ning ka inimesed – nii õpetajad kui õpilased – on seal kõik toetavad ning abistavad, mis minu meelest on kõige tähtsam, mida ühes koolikeskkonnas vaja on.

Anette Caroline Kõre, TVK vilistlane 2011

Kas käsi pesid?

Käte pesemine on kõige lihtsam ja kõige väiksemate kuludega meetod, kuidas olla ja jääda terveks. Ometi ei ole meie koolis käte pesemine au sees. Kaks meie kooli eesti keele õpetajat tegid katse, kus nad vaatlesid, kui paljud õpilased enne söömist käsi pesid. Katse tulemus ei olnud meeldiv – II kooliastme sööminejatest pesi käsi 26 %, III kooliastmest vaid 12 % (pesijate protsendi hulka on arvestatud ka need, kes käsi vee all vaid hetkeks niisutasid). Kindel on see, et käsi võiks pesta palju rohkem õpilasi. Lisaurimist oleks vaja teha põhjuste kohta, miks ei pesta käsi, tuleb see kätepesemisharjumuse puudusest või millestki muust.

Inimese naha mikrofloora on rikkalik ja mitmekesine. Ühel ruutsentimeetril on 104 mikroobi. Inimese ninas näiteks on 1000 kuni 10 000 bakterit ruutmilliliitri kohta. Osad mikroobid, mis paiknevad inimese nahal, kuuluvad meie enda keha vajalikku mikrofloorasse ehk me vajame neid eluspüsimiseks, kuid osad neist on tõvestavad, näiteks sattudes suuõõne kaudu kõhtu, tekitavad haigestumise. Tavalised haigusnähud on kõhuvalu, iiveldus, kõhulahtisus, oksendamise, palaviku tõus jne. Igapäevase käte pesemisega on võimalik ära hoida haigestumist A-hepatiiti ehk maksapõletikku, takistada kõhuviiruse, rotaviiruse jt levikut, kindlustada, et organismi ei satuks parasiidid nagu solkmed, naaskelsabad või paelussid.

Missugused igapäevased esemed või kohad on mikroobirohkest leidub mikroobe järgmistel esemetel või pindselingid, trepikäsi, kotisangad, joonlauad, lauaistmetoed jne. Rahvarohked kohad on alati mikroobirikkamad.

Millal peaks kindlasti käsi pesema?

- Peale igat WC-s käiku
- Enne söömist
- Alati vahetult peale koju jõudmist
- Kui käed on märgatavalt saastunud („mustad“)
- Võõra vere ja teiste kehavedelikega kokku puutudes
- Kui on teada, et haigestumise risk on suurem, näiteks gripihooajal, A-hepatiidi leviku korral

NB! Samas pole liiga sagedas kätepesu ka soovitatav, kuna see vähendab naha kasulikke mikroorganismide arvu ning muudab käe naha happeliseks ja käte nahk muutub kuivaks.

Mõelge, kui palju te päeva jooksul tõstate pastaka või mobiili suu juurde, uuristate ninaõõnt või närivate küüsi! Käte pesemine hoiab teid tervena!

Kooliõde Jaanika

Kätepesu alustatakse varrukate või käiste ülestõstmisega.

Käsi pestakse sooja voolava vee all. Kätepesu peaks kestma 15 sekundit.

Käed kuivatatakse peale pesemist paberkäterätiga, mitte pükstesse.

Kas teadsid?

Sinu mobiilil ja arvutiklaviatuuril võib olla sama palju pisikuid kui viiesajal tualettpotil ning pangaautomaadi nuppe vajutades saad rohkem pisikuid kui ühiskäimlast.

bidega saastunud kõige rohkem? dadel: mobiilid, pastakad, uksepinnad, tualettruumid, bussi

Söökla juhataja Maikeni kommentaar:

Paljud õpilased ei tule ise selle peale, et käsi pesta, kuid kui seda neile meelde tuleta, ei puikle keegi vastu. Praeguses olukorras, kus söökla ukse taga kraanikausside juures on vaid üks seebikarp ning käte kuivatamiseks mõeldud paber enamasti puudub, on käte pesemine laste jaoks üldiselt ebamugav.

